

Forhold, som vil skabes ved, at vi sige, at der skal være hengaaet 10 Aar, efter at en Mand eller Kvinde sidst har modtaget Fattighjælp, for at de kunne faa Alderdomsunderstøttelse; man vil navnlig tage sig af de Folk, som ere mellem 50 og 60 Aar.

Det var jo ikke sandt den Gang, og det er mindre Sandhed nu. Gamle Arbejdere have nu vanskeligere ved at komme igennem den vanskelige Alder af 50—60 Aar end tidligere, og det bliver vanskeligere Aar for Aar. Og hvad den private Velgørenhed angaar, saa er den ikke bleven mindre, men den har faaet saa mange andre Felter at tage sig af. Der er jo en Række store sociale Opgaver, som man fra Højres og ogsaa fra Venstres Side henviser til den private Velgørenhed. Dette Argument holder altsaa ikke Stik. Der er siden 1891 sket en Forværring i Mænds og Kvinders Stilling, der ere mellem 50—60 Aar, og Velgøreheden er ikke i særlig Grad bleven disse Aldersklasser til Del. Her have hverken de moderate eller Højre haft Ret.

Vi stole selvfølgelig paa, at Venstre vil støtte os i denne Sag, og det kunne vi jo gøre med god Grund, thi fra nogle Aar tilbage, da Alderdomsloven var til en Behandling, der endte med nogle Ændringer, som bidroge til at gøre den bedre, humanere og mere fri, vide vi jo, at Venstres Standpunkt i denne Sag er ikke 10 Aar, men 5 Aar. Nu er Spørgsmaalet jo altsaa, hvorledes Højre stiller sig. Højres Stilling har hidtil været den, at man ubetinget har holdt paa de 10 Aar. Jeg venter naturligvis, at Højre under den Forhandling, der nu finder Sted, vil sige, at ved de Ændringer, der fandt Sted i Alderdomsloven sidst, er der sket en saa betydelig Reduktion af de 10 Aar, eller Virkningerne af denne 10 Aars Bestemmelse ere mildnede saa meget, at det, der er tilbage, ikke betyder stort. Jeg tænker mig Muligheden af, at man fra Højre vil sige det. Men dertil vil jeg svare, at i Virkeligheden er der ikke sket nogen væsentlig Forandring. Forholdet er den Dag i Dag som for 15 Aar siden, at den Mand eller Kvinde, der nødes til i sit 55de Aar at modtage for blot 10 Kroners Hjælp af det offentlige, ikke kan faa Alderdomsunderstøttelse, før der er hengaaet 10 samfulde Aar derefter, uanset om han eller hun har faaet Hjælpen eftergivet eller har tilbagebetalt den. Det er det virkelige og det konkrete Forhold.

Jeg spørger mig selv — og jeg henvender mig her til Højre — skal det Ord

virkelig blive ved at være en Sandhed: Fattigdom, dit Navn er Forbrydelse! Hvilke moralske Begreber er det egentlig, der eksistere i dette Samfund? Naar vi erindre os, at for nogle Uger siden har man indsamlet privat 70,000 Kr. til Hjælp, til Udrustning, til Mildnelse af de Forhold, under hvilke de løsladte Fanger komme til at leve, saa siger jeg: Hvilke moralske Begreber, at man samler 70,000 Kr. ind til nogle faa Hundrede, 200 eller 300 løsladte Tugthusfanger, løsladte Straffefanger, er opfyldt af Omsorg, Overbærenhed og søger at vejlede dem paa alle mulige Maader, og saa opretholder i vor Alderdomlov en Bestemmelse, der siger, at den fattige Mand eller Kvinde, der modtager blot en ringe Hjælp, er afskaaren fra i 10 lange Aar at faa den Ret, som alle andre hæderlige Borgere have. Man stiller i Virkeligheden, og det kom ogsaa frem under Behandlingen i 1891, den Mand og Kvinde, der have begaaet en meget grov Forbrydelse, bedre med Hensyn til Adgang til Alderdomsunderstøttelse end den Mand og Kvinde, der ingen Forbrydelse have begaaet, men ere komne i Nød og Trang og ere bleven tvungne til at gaa til det offentlige.

Nu er der jo — det er jeg sikker paa, at ogsaa de Herrer til Højre ville indrømme — enkelte Mennesker, der have Uheld med alt, hvad de tage sig for, og der er nogle, som ikke have saa megen Energi som andre, men have flere Skuffelser, flere Byrder end de andre — jeg siger, der er Tusender, som forgæves gennem mange Aar, gennem et helt Menneskeliv, have kæmpet for at holde sig fri for Fattigvæsenet, men saa kommer der en overvældende Vanskelighed og tvinger dem, der i Aaringer ikke have kunnet faa sig til at gaa til Fattigvæsenet, til nu mod deres bedste Villie at gøre det, for at faa nogle Kroner for at stille, ikke deres egen Sult, men deres Hustrus og Børns, og da er det ikke alene en Straf, stor nok for en hæderlig Mand eller Kvinde, at de tvinges til Fattigvæsenet for at stille deres Sult, men de skulle yderligere straffes med i 10 Aar at være afskaarne fra Adgang til at faa Alderdomsunderstøttelse. Er det ikke i højeste Grad krænkende for vore moralske og humane Begreber?

For os er denne Sag Alvor, bitter Alvor. Vi have haft Lejlighed til under vor mangeaarige Virksomhed som Journalister, som Organisatorer, som kommunale Mænd, som offentlige Mænd — der er ikke en eneste af os, der ere her til Stede, hverken af Højre eller de moderate eller af